

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem v právní věci žalobce: **Ing. M. K.**, bytem, zast. Mgr. Tomášem Krejčím, advokátem se sídlem Špitálka 434/23b, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23.05.2016, č.j. JMK 77972/2016, sp.zn. S – JMK 44204/2016/ODOS/Bo,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I.

Vymezení věci

Žalobce se včasně podanou žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“ či „zdejší soud“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Šlapanice, odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 11.01.2016, č.j. OD-ČJ/2028-16/PIM (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „silniční zákon“), kterého se dopustil porušením ustanovení § 18 odst. 4 téhož zákona. Žalobce dne

01.06.2015 kolem 10:01 hod řídil na pozemní komunikaci v obci Troubsko na ul. Vyšehrad osobní motorové vozidlo tovární značky, registrační značky, nedovolenou rychlostí, přičemž mu byla v úseku, kde je povolena maximální rychlost 50 km/h naměřena okamžitá rychlost jízdy 64 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši +- 3 km/h při rychlostech do 100 km/h mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 61 km/h. Žalobce tak překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 11 km/hod. Toto přestupkové jednání bylo spácháno ve formě minimálně nevědomé nedbalosti.

Za spáchání přestupku byla žalobci podle ustanovení § 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), a v souladu s ustanovením § 125c odst. 4 písm. f) silničního zákona uložena sankce ve formě pokuty ve výši 1.500,- Kč a současně mu byla podle ustanovení § 79 odst. 1 zákona o přestupcích a vyhlášky č. 231/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, uložena povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1.000,- Kč.

II. Obsah žaloby

Žalobce uvedl, že mu doposud nebylo písemné vyhotovení napadeného rozhodnutí řádně doručeno. I přesto proti němu podal správní žalobu. Učinil tak z procesní opatrnosti, neboť doposud bylo písemné vyhotovení napadeného rozhodnutí doručeno pouze jeho předchozímu právnímu zástupci, jemuž již dříve vypověděl plnou moc. Jeho předchozí právní zástupce nadto o výpovědi plné moci žalovaného svým přípisem uvědomil.

Své žalobní body dále uplatnil následovně.

Dne 13.07.2015 oznámil správnímu orgánu I. stupně, že se v zahájeném přestupkovém řízení nechá zastupovat zmocněncem, JUDr. K. Tuto skutečnost však správní orgán I. stupně nerefletoval a dne 09.09.2015 provedl ve věci důkaz výsledkem svědků, příslušníků Městské Policie Rosice (dále jen „MP“), aniž by to tom zmocněnce žalobce informoval. Tímto postupem byl žalobce zkrácen na svém právu vyplývajícím z ustanovení čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Současně bylo porušeno ustanovení § 33 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a ustanovení § 73 odst. 2 zákona o přestupcích. Pro uvedené pochybení pak správní orgán I. stupně provedl výslech svědků opakovaně. Dále správní orgán I. stupně v rámci prováděného dokazování oslovil společnost L. (dále jen „L.“), jež byla v napadeném rozhodnutí chybně uvedena jako L. s.r.o.

K opakovanému výsledku příslušníků MP žalobce namítal, že jejich výpověď mohla být značně ovlivněna, neboť musela být opakována. Je obecně známou skutečností, že lidská paměť postupem času slábne, a tak opakováním výpovědi více než dva měsíce po první a čtyři měsíce ode dne spáchání přestupku snižuje schopnosti vypovídající osoby popsat události tak, jak se staly. Je tedy s podivem, na co vše si strážníci MP vzpomněli. Opakováním výsledku nelze první pochybení správního orgánu I. stupně zhojit a je nutné

k tomu při hodnocení výpovědi jako důkazu přihlédnout. Toto však správní orgány neučinily. Nelze ani uzavřít, že strážníky MP uváděná tvrzení není na místě zpochybňovat. Osoba strážníka MP je totiž přímo zainteresována na tom, aby MP trestala přestupky, neboť příjem z nich je příjmem rozpočtu obce. Žalobce považoval jejich výpověď za irelevantní a nepoužitelnou, neboť výslech byl proveden se značným časovým odstupem a strážníci jsou i ve věci trestání přestupku osobně zainteresováni.

Žalobce se dále vyjádřil k důkazu – e-mailovému sdělení společnosti L. Nelze totiž vycházet z toho, že by ve sdělení společnosti L. nebyla žádná nova či by se jednalo o skutečnosti obecně známé, neboť funkční vztah mezi anglickým a českým návodem k použití konkrétního měřicího zařízení není obecně znám. Vyjádření společnosti L. nadto nemá žádnou důkazní hodnotu. Odpověď výkonného ředitele společnosti L. lze považovat pouze za podání vysvětlení ve smyslu ustanovení § 137 správního řádu, nikoli za svědeckou výpověď či jiný důkazní prostředek předpokládaný správním řádem. Vyjádření společnosti L. totiž nesplňuje požadavky žádného ze zákonem předpokládaných důkazních prostředků. Nejedná se rovněž o svědeckou výpověď, neboť výkonný ředitel společnosti nebyl poučen ve smyslu ustanovení § 55 správního řádu. Lze vyloučit i to, že by se jednalo o znalecký posudek. Odpověď či odborné vyjádření správní řád jako důkazní prostředek vůbec nezná a tudíž není možné je jako důkazy označit. Vyjádření společnosti L. lze považovat za podání vysvětlení ve smyslu ustanovení § 137 správního řádu. Nelze jej však použít jako svědeckou výpověď (žalobce zde odkázal na závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 17.09.2015, č.j. 1 Afs 219/2014). Předmětný důkaz byl proto v rámci správního řízení použit protizákonně.

Dle názoru žalobce použití měřicího zařízení ProLaser III PL-DOK I (dále jen „ProLaser“) nebylo v souladu s návodem k použití měřicího zařízení. Žalobce rozporoval způsob, jakým bylo provedeno měření rychlosti jeho jízdy. Strážník MP (str. P. S.), který měření rychlosti vozidla prováděl, totiž uvedl, že měření bylo provedeno přes čelní sklo stojícího služebního vozidla. Z uživatelského manuálu přitom vyplývá, že použitím zařízení přes čelní sklo vozidla dochází nejen ke snižování přesnosti a účinků měření, nýbrž může dojít i k blokadě infračerveného měřicího paprsku. Takovým postupem je měření de facto znemožněno. Zakřivení čelního skla mohlo mít negativní vliv na činnost zařízení. Změřená rychlost pak velmi pravděpodobně nemůže odpovídat skutečné rychlosti. Nelze tedy s jistotou tvrdit, že měření bylo stoprocentně přesné z důvodu použití měřicího zařízení, jež nebylo užito v souladu s návodem k jeho obsluze. Uvedený závěr pak nevyvrací ani vyjádření společnosti L. ani konstatování žalovaného, že by v případě vadného měření nedošlo k vytvoření žádné dokumentace.

Žalobce závěrem uvedl, že správní orgány nedostatečně objasnily všechny okolnosti rozhodné pro posouzení toho, zda se předmětný skutek stal. S ohledem na nesprávnosti měření nebylo nade vší pochybnost prokázáno, že žalobce skutečně v obci Troubsko překročil povolenou rychlost.

Na základě všeho výše uvedeného proto žalobce závěrem navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný ve svém vyjádření především uvedl, že napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 23.05.2016, přičemž téhož dne byla písemnost doručena JUDr. K. do datové schránky. Dle doručky si JUDr. K. písemnost vyzvedl dne 24.05.2016. K okamžiku vypravení písemnosti nebylo žalovanému známo, že došlo k vypovězení plné moci, a proto napadené rozhodnutí nabylo právní moci dne 24.05.2016. Dne 31.05.2016 byla do datové schránky žalovaného doručena písemnost ze dne 26.05.2016, ve které JUDr. K. oznámil žalovaného ukončení zastupování žalobce, a to včetně kopie výpovědi plné moci ze dne 19.05.2016. Den doručení písemnosti správnímu orgánu o vypovězení plné moci je určujícím okamžikem pro stanovení účinnosti vypovězení plné moci (žalovaný zde odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29.04.2009, č.j. 1 As 32/2009-58). Doručení písemnosti JUDr. K. tedy bylo účinné a žalovaný neměl ke dni vypravení zásilky jinou zákonnou možnost doručování.

K ovlivnění výpovědi strážníků MP jejím opakováním žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně skutečně dne 09.09.2015 vyslechl zasahující strážníky MP, aniž by o tom vyrozuměl zmocněnce žalobce. Žalobce však přípisem ze dne 05.10.2015 na toto pochybení upozornil a správní orgán I. stupně zjednal nápravu, neboť výslech svědků nařídil opětovně a zmocněnce žalobce o tom vyrozuměl. O provedeném opakovaném výslechu byl sepsán protokol, dle kterého zmocněnec žalobce využil svého práva klást svědkům otázky a proti nově nařízenému výslechu neuvedl žádnou námitku. Proti tomuto ničeho nenamítal ani ve svém písemném vyjádření k provedeným důkazům ze dne 19.11.2015 a ani v podaném odvolání. Dle žalovaného nově provedené výsledky svědků zhojily pochybení správního orgánu I. stupně a neupřely žalobci práva, která měl možnost v plné míře realizovat při novém výslechu, což také učinil. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23.04.2015, č.j. 2 As 215/20174-43, dle kterého není cílem správního soudnictví nahrazovat řízení před správním orgánem. Žalobce tudíž nemůže svoji liknavost zhojit až v řízení soudním, neboť by tím byla popřena samotná koncepce správního soudnictví. Pokud se žalobce domníval, že správní orgány v tomto ohledu pochybily, nic mu nebránilo zjištění rozporovat nejpozději v odvolacím řízení. V tomto ohledu žalovaný odkázal na rozsudky zdejšího soudu sp.zn. 22 A 42/2014 a sp.zn. 22 A 49/2014.

K námitce, týkající se měření v rozporu s návodem k použití měřicího zařízení, žalovaný uvedl, že skutečně v napadeném rozhodnutí několikrát nesprávně uvedl společnost

LAVAT s.r.o., avšak tato chyba v psaní nezakládala nezákonnost napadeného rozhodnutí. Námitku nesprávného měření poté žalobce vznesl již po provedených výsledcích svědků ve svém písemném vyjádření. Správní orgán I. stupně se ji zabýval, a to prostřednictvím e-mailové korespondence s výkonným ředitelem společnosti L. Tento na uvedený dotaz uvedl, že s předmětným rychloměrem ProLaser lze bez obtíží měřit i přes sklo, a to i dle školení. K anglickému manuálu uvedl, že u přístroje s jistými parametry není automatické, že by ve shodné verzi mohl fungovat i na území ČR a tudíž není přebíráno typové schválení. Na základě typové zkoušky v ČR byly vygenerovány jisté změny v konceptu samotného měřicího zařízení a softwarových dat dále generovaných. Z tohoto důvodu je

užití anglického návodu vydaného pro území jiných států a i pro v ČR neschválená měřidla zcela irelevantní. Hlavní zásadou měřicího přístroje dále je, že se nikdy nevytvoří dokumentace, pokud dojde k jakékoliv pochybnosti toku a návaznosti dat. Přístroj ProLaser byl schválen pro používání měření na území ČR, dokumentace měření byla vytvořena, měření bylo provedeno v souladu s návodem k obsluze a výsledky měření lze použít jako podklad pro účely správního řízení. E-mailová korespondence s výkonným ředitelem společnosti L. bylo jedním z podkladů pro rozhodnutí.

S ohledem na vše výše uvedené žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV.

Obsah repliky žalobce

Žalobce ve své replice především uvedl, že předchozí jeho zmocněnec bezodkladně po doručení napadeného rozhodnutí oznámil žalovanému, že ho již v daném řízení nezastupuje. Spolu s tímto oznámením zaslal i výpověď plné moci ze dne 19.05.2016. Žalovanému tedy bylo nejpozději dne 26.05.2016 známo, že již ode dne 19.05.2016 není JUDr. K. zmocněncem žalobce. Před nabytím právní moci napadeného rozhodnutí tak žalovaný věděl o tom, že žalobci bylo rozhodnutí doručováno chybně a tudíž měl možnost zjednat nápravu. Včas totiž věděl, že JUDr. K. pozbyl svá zástupčí oprávnění, a to již před vyhotovením rozhodnutí. Žalovaný měl žalobci oznámit své rozhodnutí znovu, a to zasláním přímo na adresu jeho trvalého pobytu v souladu s ustanovením § 20 odst. 1 správního řádu Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, na něž žalovaný odkazoval, přitom dle žalobce spočívalo na zcela odlišném skutkovém podkladu.

Do podání žaloby pak žalobce skutečně námitku směřující k relevanci výpovědi strážníků MP neuváděl, avšak pouze z toho důvodu, že v samotném opakování výsledku strážníků MP žádný problém nespatřuje. Zásadní vadu však shledal v tom, že žalovaný se ve svém rozhodnutí o tyto výpovědi bez dalšího opíral jako o bezvadné a pravdivé. Nepřihlédl k tomu, že celý výslech musel být po poměrně dlouhé době opakován, což se mohlo podepsat na paměti strážníků a na relevanci jejich výpovědí. Žalobce tedy neměl námitky proti samotnému opakovanému výsledku strážníků MP. Považoval však za nesprávné, že žalovaný z těchto opakovaných výsledků činil jednoznačné závěry o skutkovém stavu, přičemž ostatní důkazy nade vší pochybnost neprokazují, že k protiprávnímu jednání skutečně došlo.

Žalobce rovněž trval na tom, že e-mailová korespondence nemá žádnou důkazní hodnotu. Osoba ředitele distributorské společnosti je ve věci osobně angažovaná, neboť má z logiky věci zájem na tom, aby měření prováděná jím dodávaným zařízením probíhala správně. Jeho sdělení tedy mohou být zavádějící. Této komunikace bylo nadto jako důkazu o vině žalobce použito nezákonně, neboť se jedná o podání vysvětlení dle ustanovení § 137 správního řádu, které však není ve smyslu ustanovení § 137 odst. 4 správního řádu možné použít jako svědeckou výpověď. E-mailové komunikace tudíž nemohlo být užito jako jednoho z podkladů pro rozhodnutí o vině žalobce. Zejména tehdy, je-li jediným dalším důkazem o vině žalobce opakovaná výpověď strážníků MP. Měření rychlosti přes sklo

služebního vozu MP bylo provedeno v rozporu se zásadami jeho obsluhy. Lze proto mít důvodné pochybnosti o správnosti takového měření.

V. Jednání před soudem

Žalobce při jednání především odkázal na žalobu a repliku. Zdůraznil, že použití měřicího zařízení nebylo v souladu s návodem a tudíž nebylo prokázáno překročení rychlosti.

Žalovaný při jednání především odkázal na napadené rozhodnutí a své vyjádření. Zdůraznil, že měřicí zařízení má ověřovací listinu a podléhá typovému schválení. Měření proběhlo v pořádku.

Žalobce navrhl provedení dokazování anglickým návodem k měřicímu zařízení. Soud tento důkaz neprováděl, neboť anglický návod je součástí správního spisu a soud, stejně jako správní orgán se podrobně zabýval tím, z jakého důvodu není anglicky psaný návod pro použití měřicího zařízení v ČR rozhodný (viz níže).

VI. Shrnutí relevantních skutečností zjištěných ze správního spisu

Ve správním spise se nachází mj. Oznámení přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, vydané Městem Rosice, Městskou policií (dále jen „MP“, ze dne 01.06.2015, č.j. MR-C-10070/2015-MPO, jež bylo sepsáno na místě. Dle oznámení žalobce s přestupkem nesouhlasil, avšak písemnost vlastnoručně podepsal. Dále se ve spise nachází Protokol o dopravním přestupku ze dne 01.06.2015 s číslem snímku z měřiče č. 8499, na němž je zachyceno motorové vozidlo značky Mercedes s registrační značkou X s naměřenou rychlostí 64 km/h. Součástí spisu je i ověřovací list č. 8012-OL-70023-15, ze dne 29.01.2015, vydaný Českým metrologickým institutem. Z něj plyne, že silniční laserový rychloměr ProLaser III PL-DOK I byl jako stanovené měřidlo ověřen a lze jej používat v souladu s právní úpravou metrologie pro měření rychlosti silničních vozidel při kontrole dodržování maximální povolené rychlosti s platností do 28.01.2016. Součástí spisu je Potvrzení o absolvování školení ze dne 06.09.2006, vydané společností L., a to mj. pro strážníky MP Rosice M. K. a P. S. a Schválení úseků pro měření rychlosti MP Rosice ze dne 09.01.2012, č.j. KRPB-10685-2/ČJ-2009-060306, dle kterého mezi schválené úseky patří mj. obec Troubsko – ulice Vyšehrad v celé její délce obousměrně. Součástí je i výpis z evidenční karty osoby žalobce ze dne 12.01.2016, dle kterého byl aktuální stav jeho bodového hodnocení 0 bodů.

Z obsahu předloženého správního spisu soud dále zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti žaloby.

Oznámení o zahájení řízení o přestupku a předvolání k ústnímu jednání ze dne 25.06.2015, č.j. OD-ČJ/39676-15/PIM, bylo žalobci doručeno dne 29.06.2015. Žalobce byl předvolán na den 23.07.2015. Z Protokolu o ústním jednání ze dne 08.07.2015, č.j. OD-ČJ/42169-15/PIM, vyplývá, že se žalobce k tomuto jednání osobně dostavil, přičemž byl

seznámen se spisovou dokumentací, jež byla doplněna o nahlédnutí do evidenční karty řidiče a letecký snímek ulice Vyšehrad v obci Popůvky. Žalobce s přestupkem nesouhlasil, neboť na tvrzeném místě změření rychlosti v daném okamžiku ani nebyl.

Dále je ve spise založena plná moc ze dne 03.03.2009, kdy jako zmocnitel byl uveden žalobce a jako zmocněný JUDr. T. K., advokát. Písemnost byla správnímu orgánu I. stupně doručena dne 14.07.2015.

Následně zaslal správní orgán I. stupně přímo žalobci vyrozumění ze dne 05.08.2015 o provedení důkazu vyslechnutím svědků, a to dne 09.09.2015. Dle doručky byla předmětná písemnost převzata dne 07.08.2015 zmocněnkyní žalobce, paní Hanou Kašparovou.

Dle Protokolů o výpovědi svědka ze dne 09.09.2015, č.j. OD-ČJ/55453-15/PIM a č.j. OD-ČJ/55439-15/PIM, provedl správní orgán I. stupně výpověď svědků, zasahujících strážníků MP str. S. a str. K. Z výpovědi str. K. vyplynulo, že měření proběhlo na ulici Vyšehrad v Troubsku ve směru na Střelice. V posuzovaném případě zastavoval na ulici vozidla, přičemž jeho kolega měřil rychlost projíždějících vozidel. Po zastavení vozidla mu jeho kolega sdělil naměřenou rychlost vozidla. Žalobce dle str. Kříže předložil veškeré potřebné doklady, přičemž byla taktéž provedena vizuální kontrola dokladů s podobou řidiče. Dle jeho vyjádření nemohlo ani dojít k záměně s jiným vozem. Svědek potvrdil, že bylo skutečně zastaveno vozidlo Mercedes, které řídil žalobce, a to i v okamžiku zastavení vozidla. Výpověď str. S. se ve své podstatě shodovala s výpovědi str. Kříže. Nad rámec svědek S. uvedl, že měření bylo provedeno zařízením ProLaser, k čemuž byl taktéž školen, a to přes čelní sklo stojícího služebního vozidla. Pokud by měření nebylo provedeno v souladu s návodem k obsluze, měření by nebylo vůbec provedeno. V případě provádění měření v souladu s návodem k obsluze přístroj vydává táhlý, nepřerušovaný tón, v opačném případě vydává přerušovaný tón, kdy se na displeji nic neobjevuje. Dále uvedl, že neexistuje možnost záměny vozidel, a to pro vzájemnou vzdálenost a prováděnou dvojitou kontrolu. Oba svědci do přiložené mapy ulice Vyšehrad v Troubsku rovněž zakreslili dopravní akci měření rychlosti v daném místě, jakož i směr jízdy vozidla Mercedes. Správní orgán I. stupně následně zaslal žalobci usnesení ze dne 09.09.2015, č.j. OD-ČJ/55470-15/PIM, kterým mu stanovil lhůtu pěti kalendářních dnů k seznámení se a vyjádření se ke shromážděným podkladům.

Žalobce prostřednictvím vyjádření ze dne 05.10.2015 sdělil správnímu orgánu I. stupně, že již dne 13.07.2015 doručil správnímu orgánu plnou moc pro zmocněnce JUDr. K.. Správní orgán I. stupně však tuto skutečnost nereflektoval a provedl výslech svědků, aniž by o této skutečnosti vyrozuměl zmocněnce žalobce. S ohledem na toto vyjádření vyrozuměl správní orgán I. stupně zmocněnce žalobce přípisem ze dne 22.10.2015, č.j. OD-ČJ/64812-15/PIM, o opakovaném konání výslechu svědků, a to dne 11.11.2015. Z Protokolů o výpovědi svědků ze dne 11.11.2015, č.j. OD-ČJ/68917-15/PIM a č.j. OD-ČJ/68929-15/PIM, vyplývá, že v průběhu výpovědi prvního svědka, str. S., se dostavil zmocněnec žalobce. Svědku str. Střešíkovi položil čtyři otázky, přičemž u str. Kříže této své možnosti nevyužil. Oba svědci poté v průběhu svého výslechu na otázky správního orgánu I. stupně odpovídali obdobně jako v případě jejich výslechu ze dne 09.09.2015.

Dne 23.11.2015 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno vyjádření žalobce k provedeným důkazům ze dne 19.11.2015. Dle žalobce z uživatelského manuálu k měřicímu zařízení vyplývá, že použitím zařízení přes čelní sklo vozidla se nejenom snižuje přesnost měření, ale u některých čelních skel může dojít k blokaci infračerveného měřicího paprsku, čímž je měření fakticky znemožněno. Rychlost, která byla tímto měřením zjištěna, tedy pravděpodobně neodpovídá skutečné rychlosti vozidla žalobce.

Ve spise je dále založena kopie e-mailové komunikace mezi oprávněnou úřední osobou a V. P., jejímž obsahem je překlad části anglického návodu k obsluze měřicího zařízení ProLaser, konkrétně třetího odstavce strany 12. Odstavec zní: *„Chcete-li získat maximální provozní rozsah na nastavení, umístěte přístroj v ideálním případě tak, že není v provozu přes jakékoliv sklo ve vozidle. Šikmé úhly snižují efektivní dosah systému, a kromě toho některá přední skla jsou pokryta vrstvou, která blokuje infračervené emise, takže provoz nemožný.“*

Správní orgán I. stupně následně dle obsahu spisu učinil prostřednictvím e-mailu dotazy na výkonného ředitele společnosti L., jež je distributorem zařízení ProLaser, pana W. K dotazu správního orgánu I. stupně tento mj. v e-mailu ze dne 20.11.2015 uvedl, že s měřicím zařízením ProLaser jako silničním rychloměrem na bázi laserového paprsku lze bez obtíží i dle školení měřit skrze okno – sklo vozidla, neboť sklo nemá žádný vliv na výsledek měření rychloměry a použití ve vozidle je tedy správné a přístroj ho zcela umožňuje. V e-mailu ze dne 04.12.2015 poté pan Winkler uvedl, že u přístroje s jistými parametry, který má schválení pro použití v USA není automatické, že by ve shodné verzi mohl fungovat na území ČR a není tedy přebíráno typové schválení. U každého silničního rychloměru musí na území ČR dojít k Typové zkoušce – typovému schválení v laboratořích ČMI. Na základě takové typové zkoušky jsou poté vygenerovány změny konceptu samotného měřiče a softwarových dat dále vygenerovaných pro dokumentační zařízení. Proto použití anglického návodu vydaného pro území jiných států bez dalších úprav a změn je zcela irrelevantní. Anglický manuál pak technicky říká, že je při použití přes sklo díky zešíkmení skla pouze snižené efektivní využití extrémních vzdáleností, na které je přístroj určen. Tyto vzdálenosti (1,6 km) však nejsou v ČR používány a povoleny, neboť je podle typových schválení přístroj určen pro maximální vzdálenost 400 metrů. Výkonný ředitel společnosti L. dále uvedl, že nemá-li zařízení díky špatnému odrazu nebo rozptylu jako celek správný výsledek, nedojde k jeho vyhodnocení a tudíž ani k pořízení dokumentace.

Dne 08.12.2015 stanovil správní orgán I. stupně žalobci prostřednictvím usnesení č.j. OD-ČJ/74881-15/PIM, lhůtu pěti kalendářních dnů k vyjádření se ke shromážděným podkladům.

Dále se ve spise nachází výše specifikované prvostupňové rozhodnutí ze dne 11.01.2016, vypravené dne 12.01.2016, které bylo zmocněnci žalobce doručeno dne 12.01.2016. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce dne 26.01.2016 blanketní odvolání. Písemností ze dne 10.02.2016 je doplnil o odvolací důvody, jež spočívaly v rozporování měření rychlosti vozidla žalobce ze strany MP skrze čelní sklo služebního vozidla MP v rozporu s návodem k obsluze měřicího zařízení a rovněž použití stanoviska

společnosti L.(resp. jejího výkonného ředitele) jakožto podkladu pro vydání prvostupňového rozhodnutí.

Žalovaný ve věci rozhodl dne 23.05.2016 a toto rozhodnutí je předmětem soudního přezkumu. Napadené rozhodnutí bylo téhož dne vypraveno do datové schránky zmocněnce žalobce, přičemž dle doručky bylo napadené rozhodnutí doručeno jeho zmocněnci dne 24.05.2016.

Dne 31.05.2016 bylo žalovanému do datové schránky doručeno zmocněncem žalobce Oznámení o výpovědi plné moci ze dne 26.05.2016. Zmocněnec žalobce sdělil, že dne 19.05.2016 mu byla ze strany žalobce vypovězena plná moc. Kopii výpovědi plné moci ze dne 19.05.2016 pak zaslal v příloze předmětného přípisu.

Žalovaný na napadeném rozhodnutí vyznačil doložku právní moci na den 24.05.2016.

VII. Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

Nejprve se zabýval postupem žalovaného při oznamování napadeného rozhodnutí.

Dle ustanovení § 33 odst. 1 správního řádu si účastník může zvolit zmocněnce. Zmocnění k zastoupení se prokazuje písemnou plnou mocí. Plnou moc lze udělit i ústně do protokolu. V téže věci může mít účastník současně pouze jednoho zmocněnce.

Dle ustanovení § 34 odst. 1 správního řádu zástupce podle § 32 a 33 v řízení vystupuje jménem zastoupeného. Z úkonů zástupce vznikají práva a povinnosti přímo zastoupenému.

Dle ustanovení § 34 odst. 2 správního řádu *s výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat, doručují se písemnosti pouze zástupci. Doručení zastoupenému nemá účinky pro běh lhůt, nestanoví-li zákon jinak.*

Podle ustanovení § 28 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o.s.ř.“), *odvolání plné moci účastníkem nebo její výpověď zástupcem jsou vůči soudu účinné, jakmile mu byly účastníkem nebo zástupcem oznámeny; vůči jiným účastníkům řízení jsou účinné, jakmile jim byly oznámeny soudem.*

V posuzované věci není mezi účastníky řízení sporu o tom, že k ukončení právního zastoupení žalobce došlo výpovědí plné moci ze dne 19.05.2016, přičemž zmocněnec žalobce, JUDr. K., tuto skutečnost oznámil žalovanému až dne 31.05.2016. Žalovaný tudíž v době doručování napadeného rozhodnutí (tj. dne 23.05.2016) o ukončení zastoupení nevěděl a ani vědět nemohl. S ohledem na nastalé okolnosti je tak nutné zkoumat, k jakému okamžiku je výpověď plné moci vůči správnímu orgánu účinná.

V tomto směru je vhodné poznamenat, že otázku zániku plné moci udělené zmocněnci správní řád výslovně neřeší. Pro posouzení otázky zániku plné moci zmocněnci účastníka správního řízení je tedy nutné analogicky použít ustanovení o.s.ř., neboť ani pro správní řád bližší s.ř.s. otázku zániku plné moci neřeší a ve smyslu ustanovení § 64 s.ř.s. je proto třeba vyjít z přiměřeného použití první a třetí části o.s.ř. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.02.2012, č.j. 8 As 94/2011-80, či ze dne 10.08.2016, č.j. 3 Azs 99/2016-28).

Pro posouzení dané otázky je tedy zapotřebí analogicky aplikovat výše citované ustanovení § 28 odst. 2 o.s.ř., jenž stanovuje, že vypovězení plné moci nabývá (v nynějším případě vůči správnímu orgánu) účinnosti až v momentu, kdy mu toto bylo oznámeno (shodně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29.04.2009, č.j. 1 As 32/2009-58, či ze dne 22.02.2012, č.j. 8 As 94/2011-80). Je především na zmocniteli, aby zánik zastoupení zmocněncem dal správnímu orgánu na vědomí, neboť s institutem udělení i vypovězení plné moci jsou spojeny procesní důsledky, za které však odpovídá účastník řízení (žalobce). Vůči správnímu orgánu je však skutečnost vypovězení plné moci relevantní až od okamžiku, kdy je správnímu orgánu oznámena, či kdy se o této skutečnosti správní orgán dozví jiným způsobem.

Nebyla-li tedy žalovanému výpověď plné moci sdělena (ať již žalobcem samotným či jeho zmocněncem), doručoval žalovaný napadené rozhodnutí zcela v souladu s ustanovením § 34 odst. 2 správního řádu správně výhradně zmocněnci žalobce, neboť v okamžiku vypravení napadeného rozhodnutí nebyl žalovaný o vypovězení plné moci žalobcem zpraven. V posuzovaném případě tak lze shledat pochybení toliko na straně bývalého zmocněnce žalobce či žalobce samotného, kteří nedbali své povinnosti a neprodleně nesdělili žalovanému výpověď plné moci. Žalobce argumentoval tím, že jeho zmocněnec přípisem doručeným žalovanému dne 31.05.2016 tomuto oznámil, že ke dni 19.05.2016 byla jemu udělena plná moc žalobcem vypovězena. Dle názoru soudu se však nejedná o úkon, jenž by cokoliv změnil na správnosti postupu žalovaného při doručování napadeného rozhodnutí, neboť tento zvolil postup zcela v zákonných intencích. Jak bylo již výše dovozeno, skutečnost, že žalobce vypoví plnou moc zmocněnci a o této

skutečnosti nezprávně správní orgány, není otázkou, která by byla pro správní orgány relevantní, neboť účinky výpovědi plné moci vůči správnímu orgánu nastávají až v okamžiku jejího oznámení správnímu orgánu. Negativní důsledky takového počínání zmocnitele (tedy žalobce) jdou čistě k jeho tíži. Byl to totiž zmocnitel, kdo zvolil takový procesní postup a jeho důsledky nelze bez dalšího přenášet na správní orgány. Doručoval-li proto žalovaný napadené rozhodnutí zmocněnci žalobce, JUDr. K., postupoval zcela správně. S ohledem na shora popsané důvody dospěl krajský soud k závěru, že napadené rozhodnutí bylo žalobci řádně doručeno prostřednictvím jeho zmocněnce dne 24.05.2016, přičemž žalovaný zcela správně k tomuto datu vyznačil na napadeném rozhodnutí rovněž doložku právní moci. I za situace, kdy by žalovaný vyhověl žádosti zmocněnce žalobce a doručoval napadené rozhodnutí rovněž žalobci, neměla by tato skutečnost na okamžik účinnosti výpovědi plné moci vůči správnímu orgánu, plnou moc napadeného rozhodnutí a plynutí lhůty pro podání žaloby žádný vliv. Krajský soud proto tuto námitku vyhodnotil jako nedůvodnou.

Soud se dále zabýval námitkou žalobce týkající se použití měřicího zařízení v rozporu s návodem k obsluze tohoto zařízení. S tím souvisela i námitka nesprávného postupu správních orgánů, jež jakožto podklad pro rozhodnutí využily rovněž přepis e-mailové komunikace. Co se týká žalobcem namítaných skutečností týkajících se objasnění skutkového stavu nyní projednávané věci, krajský soud uvádí, že povinnost zjišťovat skutkový stav stran skutečností odpovídajících skutkové podstatě přestupku, leží vždy na správním orgánu. Pokud existuje rozumná pochybnost, tzn. ne zcela nepravděpodobná možnost, že deliktního jednání se obviněný z přestupku nedopustil, nelze jej za přestupek postihnout (*in dubio pro reo*). Povinnost prokázat přestupek obviněnému má správní orgán. Obviněnému stačí k tomu, aby nemohl být za přestupek postižen, rozumná pochybnost o otázce, zda se předmětného jednání dopustil; obviněný se nemusí vyvíňovat, tedy prokazovat, že se deliktního jednání nedopustil (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14.01.2014, č.j. 5 As 126/2011–68, bod 18).

Krajský soud v tomto směru zjistil, že žalobce již v průběhu správního řízení zpochybnil způsob měření rychlosti vozidla skrze čelní sklo služebního vozidla, neboť toto mělo dle jeho názoru s ohledem na znění anglického návodu k obsluze měřicího přístroje ProLaser vliv na přesnost měření. Způsob měření tedy mohl zapříčinit, že naměřená rychlost neodpovídá skutečnosti. Tato svá tvrzení rovněž dokládal návodem k obsluze měřicího přístroje ProLaser v anglickém jazyce.

Soud považuje za důležité zmínit, že samotné provedení důkazu cizojazyčnou listinou

(v tomto případě návodem k obsluze měřicího přístroje v anglickém jazyce), aniž by byl proveden její překlad do českého jazyka, je ve správním řízení přípustné, není-li o jejím obsahu v řízení sporu. Mezi žalobcem a správními orgány o obsahu žalobcem předložené listiny není sporu, neboť si správní orgán I. stupně nechal (byť laicky) zpracovat prostý český překlad relevantní části předmětného návodu k obsluze. Z něj pak v souladu s tvrzením žalobce dovodil, že měření skrze čelní sklo může skutečně způsobit nepřesnosti měření rychlosti vozidla. Takový postup přitom správní řád, jakož i judikatura bez dalšího umožňuje (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14.04.2015, č.j. 9 As 12/2014-60). Krajský soud však k tomuto podotýká, že prostý český

překlad zvoleného textu nebyl zcela správný. Soud ze své znalosti anglického jazyka ví, že správný překlad rozhodné části by měl znít: *„Abychom docílili maximální možné provozní vzdálenosti při nastavení, měl by být přístroj ideálně umístěn tak, aby nebyl namířen skrze jakékoliv sklo hlídkového vozu. Zakřivený tvar většiny předních skel často snižuje efektivní provozní vzdálenost přístroje a kromě toho jsou některá čelní skla pokryta vrstvou materiálu, jež nepropouští infračervené záření, a tudíž znemožňuje provoz přístroje. Měření skrze boční skla je vhodnější než v případě čelních skel, ačkoliv toto taktéž může snížit provozní vzdálenost.“* Co do obsahu prostého překladu správního orgánu I. stupně a krajského soudu se však nejedná o zásadnější změny. Z obou překladů totiž plyne, že měření skrze čelní sklo může být problematické.

Správní orgán I. stupně k této žalobcem namítané skutečnosti přihlédl a za účelem vyvrácení možných pochybností učinil dotaz na výrobce a prodejce měřicího zařízení ProLaser, společnost LAVET, konkrétně na jejího výkonného ředitele. Dotaz se týkal měření rychlosti skrze čelní sklo, a to právě v návaznosti na návod k obsluze měřicího zařízení v anglickém jazyce. Zástupce společnosti L. k tomuto dotazu prostřednictvím svého e-mailu ze dne 20.11.2015 nejprve obecně uvedl: *„ProLaser III/PL-DOK I je silniční rychloměr na bázi laserového – světelného paprsku, tedy zcela bez obtíží a i dle školení lze s přístrojem měřit skrz okno – sklo vozidla. Sklo nemá žádný vliv na výsledek měření rychloměru a tedy použití ve vozidle je zcela správné a přístroj jako takový ho zcela umožňuje.“* Ve svém e-mailu ze dne 04.12.2015 dále zástupce společnosti L. k dotazu správního orgánu I. stupně blíže rozvedl, že u každého silničního rychloměru, jež má být používán na území ČR musí dojít k typové zkoušce – typovému schválení v laboratořích ČMI nebo obdobné organizace v Evropské unii, tudíž není automaticky přebíráno typové schválení měřicího přístroje pro použití v USA. Na základě typové zkoušky poté byly vygenerovány změny v konceptu měřicího zařízení a softwaru dat dále generovaných. Proto použití anglického návodu vydaného pro území jiných států a pro v ČR typově neschválené měřidlo bez dalších úprav a změn nelze použít. Dále přitom vysvětlil (v souladu s prostým překladem krajského soudu), že anglický návod k obsluze technicky říká, že je při použití přes sklo kvůli zešíkmení skla pouze snížené efektivní využití extrémních vzdáleností, na které je přístroj určen, když se jedná o lom světla. Tyto vzdálenosti však nejsou na území ČR používány ani povoleny, jelikož měřicí zařízení ProLaser je určeno v původní verzi až do vzdálenosti 1,6 km, avšak uvedený přístroj pod typovým schválením pro ČR umožňuje maximální vzdálenost 400 m. Současně zástupce společnosti L. upozornil, že měřicí zařízení ProLaser je vybaveno automatickou logickou kontrolou správnosti měření. Pokud by došlo k pochybnosti toku a návaznosti dat, nebyla by vytvořena dokumentace o měření. Jestliže tedy byla dokumentace pořízena, je takový skutečnost důkazem, že došlo ke správnému a korektnímu měření bez dalších vlivů.

Krajský soud má s ohledem na výše uvedené za to, že se správní orgán I. stupně tvrzením a předloženým důkazem žalobce velmi podrobně zabýval. S cílem zjistit skutkový stav pak neváhal opakovaně vyzvat zástupce společnosti L., jakožto osobu odborně znalou v dané oblasti a především měřicího zařízení ProLaser, aby se konkrétně vyjádřil k jednotlivým žalobcem namítaným skutečnostem. Soud se přitom zcela ztotožnil se závěry správních orgánů, že odpovědi poskytnuté zástupcem společnosti L. zcela rozptýlily vzniknuvší pochybnosti ohledně správnosti měření vozidla žalobce skrze čelní sklo. Soud považuje za podstatné, že doporučení obsažené v anglickém návodu k obsluze se

týká pouze efektivního využití extrémních provozních vzdáleností, jež dosahují 1,6 km. Provozní vzdálenosti v ČR však dle typové zkoušky mají být maximálně 400 m, což je čtyřnásobně méně. Nadto soud z obsahu správního spisu ověřil, že dle Protokolu o dopravním přestupku bylo měření rychlosti vozidla žalobce učiněno ve vzdálenosti 108 m od služebního vozidla MP. V případě takto nízké provozní vzdálenosti měřicího zařízení a měřeného vozidla žalobce oproti dle anglického návodu k obsluze maximální možné efektivní vzdálenosti (1,6 km), jakož i s přihlédnutím ke skutečnosti, že se jednalo o měření na zcela rovném úseku, lze zcela vyloučit, že by mohlo měření skrze čelní sklo způsobit nesprávnost měření způsobenou lomem světla, což zcela odpovídá závěrům zástupce společnosti L. Je třeba rovněž reflektovat skutečnost, že je zařízení ProLaser vybaveno funkcí, díky které by při nesprávném měření měřicí zařízení vůbec nevytvořilo dokumentaci o rychlosti vozidla. V posuzovaném případě byla vytvořena fotodokumentace včetně všech rozhodných údajů. Je proto zřejmé, že měření bylo provedeno v souladu s českým návodem k obsluze a tedy správně, a výsledky měření tudíž lze použít jako podklad pro rozhodnutí. U výkonného ředitele společnosti L. soud rovněž neshledal žádnou pochybnost stran podjatosti této osoby. Krajský soud nemůže souhlasit s tvrzením žalobce, že by tato osoba byla v dané věci osobně angažovaná. Dle názoru soudu tato osoba má jistě spíše zájem na tom, aby byla měření prováděná jím dodávaným měřicím zařízením byla správná a nevznikaly tak pochybnosti o korektnosti měření rychlosti vozidel za použití předmětných měřicích zařízení. Bylo by tedy zcela nelogické, aby se zástupce společnosti L. pokoušel bez další vnitřní zaujatosti obhájit nesprávnost měření provedeného MP v rozporu s návodem k použití. Nepochybně se jednalo o osobu odborně znalou dané problematiky, u které nebyl prokázán a ani tvrzen žádný zájem na tom, aby byl žalobce neoprávněně uznán vinným z daného přestupku. K věci se zástupce společnosti L. vyjadřoval věcně, podrobně a fundovaně, přičemž jeho sdělení mají logickou strukturu a zcela věrohodně vyvracejí tvrzení namítaná žalobcem. E-mailová komunikace s výkonným ředitelem společnosti L. proto vyvrátila tvrzení žalobce o nesprávnosti způsobu měření rychlosti jeho vozidla. Žalobce neuvedl žádné další námitky stran korektnosti výsledků měření rychlosti vozidla. Jeho jediná námitka v tomto směru byla tedy správním orgánem I. stupně a žalovaným srozumitelně, dostatečně a rozsáhle vyhodnocena jako nedůvodná. Soud závěrem k této námitce uvádí, že měření rychlosti vozidla žalobce bylo provedeno v souladu s návodem k obsluze měřicího zařízení ProLaser a jeho výsledky odpovídaly skutečné rychlosti vozidla žalobce.

Soud se dále zabýval použitím předmětné e-mailové komunikace jako důkazu ve správním řízení.

Dle ustanovení § 51 odst. 1 správního řádu *k provedení důkazů lze použít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.*

V citovaném ustanovení správního řádu uvedený výčet důkazních prostředků je výčtem pouze demonstrativním, o čemž svědčí slovo „zejména“, což znamená, že mohou být použity taktéž jiné důkazní prostředky, které zde nejsou výslovně uvedeny. Nelze se tedy ztotožnit s názorem žalobce, že v případě, kdy určitý důkazní prostředek správní řád výslovně „nezná“, nelze jej k důkazu označit. Slovní spojení „lze použít všech důkazních

prostředků“ je naopak značně rozsáhlé a umožňuje správnímu orgánu vlastní uvážení, který důkazní prostředek využije pro své účely s cílem objektivního zjištění skutkového stavu věci. Skutečný rozsah dokazování se totiž odvíjí vždy od konkrétních podmínek daného případu. Správní orgán je vázán pouze zákonností získání nebo provedení důkazu.

V posuzovaném případě má zdejší soud za to, že na výpis e-mailové komunikace mezi správním orgánem I. stupně a výkonným ředitelem společnosti L. je třeba aplikovat právě ustanovení § 51 odst. 1 správního řádu, přičemž takový důkaz lze označit za jiný důkazní prostředek, a to konkrétně odborné vyjádření. Odborné vyjádření může rovněž sloužit jako důkaz ve správním řízení, přestože nemá stanoveny přesné náležitosti. Výpis e-mailové komunikace, resp. odpověď výkonného ředitele společnosti L., jakožto písemné vyjádření osoby nepochybně znalé v řešené dílčí otázce, má poté charakter listinného důkazu ve formě odborného vyjádření. Odborné vyjádření pak spočívá v odpovědi odborníka na otázky položené mu správním orgánem. Správní orgán I. stupně přitom daný důkaz získal zcela zákonně a zařadil jej do správního spisu. Krajský soud ze správního spisu rovněž ověřil, že správní orgán I. stupně žalobce vyzval k seznámení se a vyjádření se k předmětným shromážděným podkladům (písemností stran způsobu provádění měření v reakci na písemné vyjádření žalobce), a to prostřednictvím usnesení ze dne 08.12.2015, č.j. OD-ČJ/74881-15/PIM, přičemž byla žalobci stanovena lhůta pěti kalendářních dnů od doručení usnesení. Žalobce však této možnosti nevyužil a současně nepožádal ve smyslu ustanovení § 39 odst. 2 správního řádu o přiměřené prodloužení stanovené lhůty. Správní orgán I. stupně byl oprávněn takové odborné vyjádření (e-mailovou komunikací) coby důkaz ve správním řízení použít a následně jej ve smyslu zásady volného hodnocení důkazů posoudit, a to s ohledem na další shromážděné podklady pro rozhodnutí. Krajský soud má za to, že správní orgán I. stupně dostatečně posoudil objektivitu výkonného ředitele společnosti L., jakož i postup, na základě kterého dospěl k odpovědi na položené otázky. Je přitom vhodné poznamenat, že pro důkazní sílu odborného vyjádření není rozhodující jeho forma, nýbrž posouzení, zda vyjadřující se osoba disponuje speciálními odbornými znalostmi a vědomosti, tedy zda se jedná o odbornou a zkušenou autoritu, jejíž vyjádření je dostačujícím podkladem pro rozhodnutí. Zdejší soud nemá pochyb o tom, že správním orgánem I. stupně zvolená odborná osoba všemi požadovanými vlastnostmi a vědomostmi disponovala, tudíž jí uváděné závěry bylo možné ve správním řízení jakožto důkazu nepochybně použít. Ani v této námitce tudíž soud žalobci nevyhověl, neboť ji shledal za nedůvodnou.

Dále soud přikročil k posouzení námitky žalobce týkající se provádění a hodnocení výpovědi svědků v rámci správního řízení.

K provádění výslechu svědků, zasahujících příslušníků MP, str. K. a S., krajský soud z obsahu správního spisu zjistil, že dne 09.09.2015 provedl správní orgán I. stupně první výslech těchto svědků. Žalobce však nebyl o konání výslechu svědků předem vyzván prostřednictvím jím zvoleného zmocněnce ve smyslu ustanovení § 34 odst. 2 správního řádu a při tomto prvním výslechu tak nebyl přítomen.

Podle ustanovení § 51 odst. 2 správního řádu *o provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyzváni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Tuto povinnost nemá správní orgán vůči účastníkovi, který se vzdal práva účasti při dokazování.*

V tomto ohledu je nutno zdůraznit, že žádná jiná okolnost než absence vyrozumění žalobce prostřednictvím jeho zvoleného zmocněnce o prováděných výsleších svědků ze strany správního orgánu I. stupně, mu v účasti na těchto úkonech nebránila. V posuzované věci tedy není pochyb o tom, že správní orgán I. stupně postupoval v rozporu s ustanovením § 51 odst. 2 správního řádu. Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu ČR je toho názoru, že provedení výslechu svědka bez přítomnosti účastníka správního řízení, aniž by byl o konání výslechu účastník předem vyrozuměn, je nezákonným upřením práva účastníka řízení účastnit se výslechu svědka a práva klást svědkovi otázky. Tato práva jsou garantována v článku 38 odst. 2 větě první Listiny, dle něhož má každý právo, *aby jeho věc byla projednána veřejně, bez zbytečných průtahů a v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům.* (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.02.2007, č.j. 1 Azs 96/2005-63, publikovaný pod č. 1181/2007 Sb. NSS, nálezný Ústavního soudu ČR ze dne 29.10.2002, sp. zn. II. ÚS 232/02). Právo účastníka řízení účastnit se procesu dokazování má tedy ve správním řízení ústavní kořeny již v článku 38 odst. 2 Listiny a tvoří jeden ze základních pilířů práva na spravedlivý proces. Tato skutečnost se poté odráží v celé řadě ustanovení správního řádu, přičemž lze odkázat například na ustanovení § 4 odst. 4 správního řádu, dle kterého *správní orgán umožní dotčeným osobám uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy.* Podstatou této ústavní garance obsažené v článku 38 odst. 2 Listiny je zajištění přítomnosti účastníka řízení (resp. v souladu s ustanovením § 34 odst. 1 správního řádu rovněž zmocněnce účastníka řízení) mj. při provádění výslechu svědků. Účastníku řízení je tímto způsobem dána možnost bezprostředně reagovat na výpověď svědka a případně jej konfrontovat se svými tvrzeními.

Ve smyslu výše uvedeného lze tedy učinit závěr, že v důsledku pochybení správního orgánu I. stupně nelze výpovědi svědků, provedené správním orgánem I. stupně dne 09.09.2015, v neprospěch žalobce vůbec použít, neboť se jedná o důkazy, které byly nepochybně provedeny nezákonným způsobem. Nicméně je třeba v této souvislosti posoudit, zda tato vada řízení měla v daném případě vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé, tedy zda šlo o takovou vadu řízení před správním orgánem, pro niž by měl krajský soud rozhodnutí správního orgánu zrušit v souladu s ustanovením § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. Skutečnost, že žalobce byl zkrácen na svých procesních právech postupem správního orgánu I. stupně, a priori neznamená, že se jedná o podstatnou vadu řízení, pro niž je nutné rozhodnutí zrušit. Soud v tomto směru odkazuje na závěry Nejvyššího správního soudu v rozhodnutí ze dne 04.06.2009, č.j. 9 As 72/2008-69, kdy tento uvedl: *„Na druhou stranu však nelze konstatovat, že každé procesní pochybení správního orgánu, resp. podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, má bez dalšího za následek závěr o nezákonnosti rozhodnutí ve věci samé a tedy i o důvodnosti podané žaloby. Vždy je třeba zkoumat, zda to které porušení vede rovněž ke zkrácení subjektivních veřejných práv žalobce, k němuž může dojít nejenom porušením procesních práv účastníka řízení, ale též nesprávnou aplikací hmotněprávních předpisů.“* O podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, by se jednalo jen tehdy, pokud by skutkové závěry správních orgánů bez použití nezákonných důkazů nemohly obstát (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.03.2009, č.j. 5 Afs 51/2008-95). To ovšem není nyní posuzovaná situace. Správní orgán I. stupně po upozornění žalobce na neoprávněnost jeho postupu promptně zareagoval a na den

11.11.2015 nařídil opakované provedení výsledků svědků, zasahujících příslušníků MP. O této skutečnosti pak vyrozuměl žalobce prostřednictvím jeho zmocněnce. Jak soud ověřil z obsahu správního spisu, výsledku svědků se zmocněnec žalobce účastnil, přičemž rovněž využil svého práva klást svědkům otázky. Soud proto dospěl k závěru, že vada řízení spočívající v nezákonném provedení prvotních výsledků svědků nemohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí správních orgánů o přestupku, neboť správní orgán I. stupně toto své pochybení následně vhodně zhojil provedením nových (opakovaných) výsledků svědků. Takovým postupem došlo ke zhojení původního pochybení správního orgánu I. stupně a k poskytnutí možnosti žalobci uplatnit v řízení svá práva v plné míře.

Pokud se jedná o výhrady žalobce k nepoužitelnosti těchto svědeckých výpovědí z důvodu zainteresovanosti svědků ve věci a jejich provedení se značným časovým odstupem od data spáchání přestupku, nepovažuje soud tyto za opodstatněné a především jakkoli podložené. Nelze se ztotožnit s názorem žalobce, že by svědecké výpovědi zasahujících policistů společně s dalšími získanými důkazy nepostačovaly k náležitému prokázání skutkového stavu dané věci.

Otázkou, jež měla být objektivně zodpovězena, je, zda lze mj. na základě výpovědi svědků (policistů, pro jejichž oznámení bylo správní řízení zahájeno) považovat přestupek za dostatečně prokázaný. Těžiště problémů se tak posouvá do oblasti hodnocení důkazů; jednalo se o situaci, kdy na jedné straně stojí tvrzení policistů podepřené podepsaným oznámením o přestupku, úředním záznamem a rovněž fotodokumentací, na straně druhé tvrzení žalobce, že se popisovaného protiprávního jednání nedopustil. Dle názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného v rozsudku ze dne 25.07.2006, č.j. 6 As 47/2005-84, poté: *„(...) existence rozporu mezi jednotlivými důkazy není neobvyklá, přičemž v takové situaci je správní orgán povinen důkazní postup řádně popsat a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s těmito rozpory vypořádal a z jakých důvodů uvěřil jedné ze vzájemně protichůdných skutkových verzí.“*

V posuzovaném případě nezbyvá krajskému soudu než souhlasit se žalovaným i správním orgánem I. stupně v tom, že výpovědi policistů zcela ob stojí. Jak vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 29.08.2011, č.j. 8 As 13/2011-54) je třeba vycházet z domněnky o věrohodnosti výpovědí policistů, neboť tito zpravidla nemají (na rozdíl od účastníků řízení) na výsledku věci jakýkoliv zájem a vykonávají pouze svoji služební povinnost. Otázkou věrohodnosti zasahujícího policisty jako svědka se přitom zabýval Nejvyšší správní soud též v rozsudku ze dne 27.09.2007, č.j. 4 As 19/2007-114, v němž vyslovil, že *„(...) k osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoliv zájem, vykonával jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jímž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil.“* Krajský soud je však přesvědčen, že aby bylo možno učinit úsudek o případné nevěrohodnosti policisty jako svědka, resp. aby vyvstala pochybnost o jeho nezáujatosti, musely by k tomu přistoupit další okolnosti, které by těmito závěrům nasvědčovaly (přehnaná horlivost při výkonu služební povinnosti, šikanózní jednání ve vztahu k obviněnému apod.).

V posuzované věci byly výpovědi policistů vzájemně souladné, konzistentní a nevykazovaly žádné logické rozpory či nejasnosti. V projednávané věci nebyl zjištěn ani žádný motiv, proč by policisté měli mít zájem na stíhání žalobce, než prostý výkon jejich služby. Z materiálů založených ve správním spise není patrná ani žádná nepřiměřená míra horlivosti (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 17.06.2011, č.j. 7 As 83/2010-63). Policistu přitom lze považovat za nestranného svědka, není-li žádným způsobem motivován, ať již negativně či pozitivně, aby jeho svědectví vedlo k určitému výsledku řízení, v němž má podat svědectví.

V posuzovaném případě tedy krajský soud neshledal žádnou okolnost, která by důvěryhodnost svědků zpochybňovala a ani žalobce žádné přesvědčivé důvody, pro něž by bylo na místě se domnívat, že policisté měli zájem vypovídat nepravdivě, neuvedl. Pouhé obecné odkazy na případnou zainteresovanost zasahujících policistů nemohou v této souvislosti obstát. Žalobce žádným způsobem neprokázal, že by právě policisté příslušející k dotčenému policejnímu orgánu byli takto na svých výpovědích ovlivňováni, ale ani neoznačil žádné konkrétní okolnosti, z nichž by vyplývalo, že by policisté vystupovali vůči jeho osobě jakkoliv nestandardně. Obdobně ani ze zjištění učiněných ve správním řízení nevyplývá, že by si policisté počínali při jednání s žalobcem nekorektně či neprofesionálně, nebo že by snad v průběhu kontroly projevíli jakoukoliv přehnanou horlivost. Vše naopak nasvědčuje tomu, že zasahující policisté postupovali zcela nezájatě a plnili pouze v intencích zákona svoji služební povinnost.

Rovněž je třeba akcentovat, že v daném případě správní orgány vycházely mj. z výpovědí dvou zasahujících policistů MP, které neobsahovaly žádné zásadní rozpory, a to ani ve vzájemném srovnání. Obě svědecké výpovědi se v hlavních rysech shodovaly. Jak již bylo uvedeno, k hodnocení věrohodnosti je nezbytné přistupovat v každém případě individuálně, přičemž v posuzované věci žádné podezření o ovlivnění svědeckých výpovědí nevzniklo. Policista v pozici svědka je stejně tak jako jiná fyzická osoba povinen vypovídat pravdu a nic nezamlčovat (viz ustanovení § 55 odst. 1 správního řádu). Je totiž zcela přirozené, že osoba, které hrozí postih za přestupek, není ve věci nestranná a bude tedy tvrdit pouze takové skutečnosti, které jí jsou ku prospěchu.

Žalobce rozporoval použitelnost výpovědí svědků i z důvodu jejich provedení se značným časovým odstupem. Je sice pravdou, že opakovaný výslech svědků (11.11.2015) byl proveden více než pět měsíců po spáchání přestupku, nicméně na věc je třeba hledět ve větší obecnosti. Předně je nutno upozornit na skutečnost, že prvotní výslech svědků, učiněný dne 09.09.2015 (ačkoliv závěry z něj vyplývající nebylo možné z důvodů výše uvedených použít jako podklad pro rozhodnutí správních orgánů), byl svým obsahem (resp. odpověďmi svědků na otázky pokládané správním orgánem I. stupně) prakticky totožný s opakovaným výslechem provedeným dne 11.11.2015. Ze strany vyslechnutých svědků tedy došlo ke zcela konzistentnímu vyjádření se k prokazovaným skutečnostem, kterému nelze bez dalšího cokoliv vytknout. Krajský soud nikterak nepochybně tvrdí žalobce, že lidská paměť v průběhu času slábne, nicméně v nyní řešeném případě nebylo prokázáno, že by svědci (zasahující příslušníci MP) nevypovídali v obou případech relevantně a k věci. Naopak lze předpokládat, že za situace, kdy byl výslech proveden nejprve dne 09.09.2015 a následně opakovaný výslech dne 11.11.2015, došlo v případě

svědků právě na základě opakování k lepšímu zapamatování celého skutkového děje, což vedlo k prakticky shodným odpovědím.

Krajský soud rovněž podotýká, že oproti případům, ve kterých neexistuje proti přestupci, kromě výpovědi členů policejní hlídky, žádný jiný důkaz, je tomu v případě žalobce ze shora uvedených důvodů jinak. Důkazů je dostatek a samy o sobě tvoří uzavřený a žalobcem relevantním způsobem nijak nezpochybněný uzavřený celek. O okolnostech spáchání přestupku, tj. zejména jak významně žalobce překročil rychlost a že měření probíhalo standardně, svědčí především výstup z měřiče rychlosti – protokol o dopravním přestupku, zachycující vozidlo žalobce ve standardní poloze s dalšími souvisejícími údaji (měření ve vzdálenosti 108 m, místo měření aj.). Měření rychlosti bylo provedeno silničním rychloměrem ProLaser, jehož spolehlivost byla ověřena ověřovacím listem Českého metrologického institutu. Výrobní číslo použitého rychloměru, tedy 65, se shoduje s číslem rychloměru, k němuž byl doložen platný ověřovací list. Z těchto důvodů soud neuznal ani námitku, že bylo možné, aby zasahující policisté postupovali v rozporu s návodem k obsluze, jak ostatně dovodil již výše. Výstup z měřicího zařízení spolu s ostatními podklady správního spisu dosvědčují, že k žádným neobvyklým postupům ani výsledkům měření nedošlo. Nebyly zjištěny žádné jiné indicie k tomu, že by nebylo postupováno v souladu s návodem obsluze.

V posuzované věci tedy proti žalobci existovaly další důkazy, a to zejména fotografie z měřicího přístroje, které činily skutkovou situaci naprosto jasnou. Krajský soud proto souhlasí s tím, že správní orgány pomocí těchto důkazů zjistily skutkový stav věci, o němž neměly žádné důvodné pochybnosti, a prokázaly, že se žalobce dopustil daného přestupku. Stav bez důvodných pochybností lze vyjádřit jako míru pravděpodobnosti, při níž neexistují rozumné pochybnosti o opaku. Hodnotily-li správní orgány popsané důkazy jednotlivě a v jejich vzájemné souvislosti, mohly dospět k jedinému možnému logickému závěru, a to že žalobce skutečně řídil motorové vozidlo rychlostí o 11 km/h vyšší, než byla maximální povolená rychlost na dané pozemní komunikaci.

Pro úplnost zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25.11.2013, sp.zn. 7 A 82/2002, dle kterého: „(...) *dokazování ve správním řízení nestojí na legální teorii důkazní, která by předepisovala správním orgánům, jakou váhu, kterým důkazům mají přikládat, jakého důkazu je k prokázání té či oné skutečnosti zapotřebí, nebo jaký počet důkazů je nezbytný k prokázání skutečnosti, která je předmětem dokazování. Dokazování ve správním řízení ovládá zásada volného hodnocení důkazů. Povinností správního orgánu je zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Správní orgán je tedy povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci, avšak pouze ve vztahu k předmětu dokazování, tj. k určitému skutku; skutečnosti, které stojí vně předmětu dokazování, nezjišťuje, neboť nemají pro rozhodnutí věci význam. V některých případech bude nezbytné, aby správní orgán obstaral a posléze provedl řadu důkazů, jindy bude určitý skutek bezpečně prokázán na základě důkazního prostředku jediného.*“ Správní řízení tedy obecně ovládá ve smyslu ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu zásada volného hodnocení důkazů. Tato zásada totiž dává prostor správnímu orgánu, aby sám vyhodnotil, které důkazy jsou pro jeho závěry rozhodující a které nikoliv. Ve spojení se zásadou materiální

pravdy pak dokazování musí proběhnout tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

Na základě všeho výše uvedeného proto krajský soud souhlasí s tím, že správní orgány pomocí výše specifikovaných důkazů zjistily skutkový stav věci, o němž neměly žádné důvodné pochybnosti, a prokázaly, že se žalobce dopustil daného přestupku. Krajský soud k tomuto uvádí, že správní orgán I. stupně provedl řádné a obsáhlé dokazování, přičemž z podkladů pro rozhodnutí vyplývá nepochybný závěr o vině žalobce. Oproti případům, ve kterých neexistuje proti přestupci, kromě výpovědi zasahujících policistů, žádný jiný důkaz, je tomu totiž v případě žalobce zcela jinak. Důkazů je dostatek a samy o sobě tvoří uzavřený a žalobcem relevantním způsobem nijak nezpochybněný uzavřený celek. Správními orgány přitom jako důkaz svědčící o vině žalobce svědčilo oznámení přestupku ze dne 01.06.2015 (včetně podpisu žalobce), fotodokumentace vozidla a záznam o překročení rychlosti, ověřovací list k silničnímu laserovému rychloměru ProLaser, písemnost Schválení úseků pro měření MP Rosice, potvrzení o absolvování školení zasahujících příslušníků MP a svědecká výpověď zasahujících příslušníků MP. Žalobcem rozporované chybné použití měřicího zařízení v rozporu s návodem k obsluze a využití e-mailové komunikace jakožto podkladu pro vydání rozhodnutí poté bylo zdejší soudem (v souladu se správními orgány) vyhodnoceno jako zcela liché. Stav bez důvodných pochybností lze přitom vyjádřit jako míru pravděpodobnosti, při níž neexistují rozumné pochybnosti o opaku. Hodnotily-li správní orgány popsané důkazy jednotlivě a v jejich vzájemné souvislosti, mohly dospět k jedinému možnému logickému závěru, a to že se žalobce skutečně přestupkového jednání dopustil. Podle názoru zdejšího soudu tak nevznikají pochybnosti o tom, že žalobce svým jednáním porušil ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 ve spojení s ustanovením § 18 odst. 4 silničního zákona. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu.

VIII. Závěr a náklady řízení

Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.

Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné

úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 18. ledna 2018

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.